

Capella de la Mare de Deu dels Desemparats

L'Air Bag va ser la salvació de la "xofer" Víctimes: arbre, farola i jo, si hi hagués estat

esteve@roure.cat

<http://roure.cat/historia-catalunya.pdf>

Passeig abans, ara és per a tot. 3 hores atrapat Recuperem

L'Estat Català

27/10/2020 nº 197

PARAFRASEJANT

Jo tenia un matalàs (continuació) (agost 2008)

Al llibre *Anècdotes i Fets III* i a la pàgina 221 vaig explicar les facècies provocades pel canvi del "meu" matalàs. Per intentar saber de què punyeta era fet el matalàs que em cremava, vaig fer una còpia del que vaig escriure i ho vaig portar a la senyora de la botiga d'on havia sortit el matalàs.

Al cap d'uns dies, en passar pel davant de la botiga, vaig entrar-hi.

- Què, mestressa, ja hem aclarit el perquè de tot plegat?

Es va quedar mirant-me fixament i com volent mesurar bé les seves paraules, em va dir:

- Vostè és un artista!

- Bé, però com ho veieu això?

- Ja m'ho ha dit el meu noi, que coneix a tothom, no ho sabies que aquest senyor és un artista?, Fins i tot fa versos, m'ha dit.

- ??????

- Valga'm Déu!!, I quina crítica més fina!! Vostè és un artista!! – tornava a repetir.

- Bé, però el que m'interessa és . . .

- Miri, ara han sortit uns teixits fets de canya de bambú i són fresquíssims. Quan passi la seva senyora n'hi parlaré, com aquell que res, sap?

El cas és que encara no he pogut saber de què punyeta està fet aquest matalàs que al cap d'una estona de ficar-te al llit sembla que tota la superfície de contacte cremi. Estic intentant solucionar el problema posant mantes de cotó entre el matalàs i el llençol, el cul de la burra – que deia la Consol. Quan em pensava que ja havia solucionat el problema del matalàs calent col·locant una manta de cotó actuant de refractari entre ell i jo, resulta que el problema no s'ha resolt i hauré de creure que aquest matalàs és de procedència infernal.

Havia treballat tot el dia en la confecció de les peces per evitar el penjament del portal de Llançà: uns tirants i els seus corresponents ancoratges. Estava sol i per sopar em vaig prendre un petit plat de sopa i un flam. En posar el plat a la pica per passar-hi aigua, vaig veure que no l'engolia amb fluïdesa. Si accionava el desembussador, l'aigua sortia per l'altra pica. Decidit a solucionar el problema, em vaig ajupir i vaig desmuntar tot el sistema de sifons pel desguàs i em vaig quedar glaçat quan vaig veure que el tub de desguàs principal era d'uns 30 mil·límetres de diàmetre. Hi vaig introduir una manega de dos metres de llarg comprovant que no estava embussat. Era un dels grans defectes de la construcció: els desguassos petits. Avui sí que descansaràs bé!, vaig pensar mentre em dirigia a l'habitació i somreia en contemplar el llit, com feia l'àvia Maria – la meva sogra – durant els últims anys de la seva vida. Em vaig ficar al llit i ni tant sols vaig escoltar una estona la ràdio com faig habitualment. Em vaig adormir a l'acte.

Em vaig despertar sobresaltat, neguitós i amb una estranya sensació de malestar; vaig anar al lavabo i vaig intentar dormir de nou. Impossible, em feia mal tot i el matalàs cremava. Vaig vorejar buscant els punts menys calents i no hi havia manera, fins que vaig decidir anar a la cuina i prendre'm un parell d'aspirines.

De jove tenia molt mal de cap i em prenia les aspirines de dues en dues, com feia la mare, que sovint em deia:

- Quan siguis gran, ja et passarà el mal de cap -- i així ha estat. Ben mastegades i amb un got d'aigua, són una solució que no sol fallar.

He aconseguit adormir-me, però el rebug al matalàs s'ha revifat. No ho entenc. És ell o sóc jo que faig que s'escalfi quan menys em convé? O és que separats som normals i quan ens ajuntem es produeix una reacció letal? És inexplicable; de què punyeta està fet aquest matalàs? I si és una al·lèrgia a la matèria? Però, com és que en segons quines circumstàncies es produeix el fenomen i en altres no? Diabòlic!

L'endemà, altra vegada a casa – la reparació del portal de Llançà no havia funcionat prou bé -- em van dir que la pica de la cuina estava embussada i si jo voldria muntar el que s'havia desmuntat per desembussar-la. Vaig quedar novament astorat. Com s'havia produït l'embús amb tant poc temps? Ho vaig trobar tot penjat i amb juntes fora de lloc. Vaig anar a buscar un retall de les sobres de la insonorització de l'apartament de Llançà d'en Quico, que guardo com relíquies, donat que va molt bé per agenollar-se, i vaig muntar de nou el sistema de sifons del desguàs.

Conclusió: El matalàs seguia sent un misteri i desmuntar o desfer un desguàs no costa gaire, altra cosa és muntar-ho bé de nou, i em recordo d'una frase que sovint deia l'Alfons Quintà quan feia aquelles meravelloses cròniques al diari AVUI: "La ignorància és agosarada". Fins i tot volent manipular un desguàs. I el misteri del matalàs? I si fossin les bruixes?

De tota manera, el desguàs requeria un estudi en profunditat, fet a consciència perquè em feia por que la causa dels embussos fossin els sifons que no engolien les restes de menjar de quan es passava aigua als plats abans de posar-los al rentavaixelles.